

څه گورم او څه اورم

د

گل با جا «الف»
Ketabton.com

د نا چاپ شوي آثارو څخه

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل

نه پوهېږم: د قدرت څه منظوره وه؟ او دې نړۍ څه احتياج درلود چه زه ئې د خپلو نندارو او تماشو دپاره را بللم. دغه راز نا اشنا چه نه ئې نوم معلوم وي او نه ئې څوك له احواله خبر وي هېڅوك خپل محفل ته نه را غواړي او نه خپل ښه او بد ورته څرگندوي.

زه هم سره له دې چه د دې عالم ناسته ولاړه دود و دستور، وفا او جفا، رحم او ظلم ښه او بد هېڅ راته نه و معلوم او نه مې پدې باب كښې څه تصور او تخيل كولى شو راغلم او د دغه مجهوله بلنه مې قبوله كړه. سره له دې چې زما سابقه او آينده هېچا ته نه وه معلومه او نه مې چا ته د خپل راتلونكې ژوند په نسبت څه ويلې و، زما په راتگ د خوشحالۍ ډزې وشوې او له هرې خوا د مباركۍ آوازونه پورته شوه. د كلي او كور لوى او واړه ټول خوشحاله و او زما د استقبال مراسم په ډېر ښه شان اجرا شوه.

وگورئ! هغه وخت چه زه د هېڅ نوم خاوند نه وم پخپلو او پردو، ښځو او نرو زما د راتگ زېږى كېده او يوه خوا بله خوا د خوشخبرۍ كلونه وگرزېده. زه هېڅ پوه نشوم چه دا دومره خوشحالۍ او خوشبينۍ د څه دپاره وه او زما ولې دومره ډېر قدر كېده؟

بې له دېنه چه دې خلقو ته جدت پسند ووايو نور به نو څه ووايو؟

هوا! دا خلق هر وخت نوي شيان خوښوي او زاړه ردوي، هره ورځ په نوو اشنايانو پسې كرزوي او پخوانۍ ملكړۍ پرپردي همدغه سبب دى چه د دوى د بې وفا توب قصې په هر ځاى كښې كېږي او هر څوك دوى ته بې وفا وائي.

د همدې دپاره چه دوى هر وخت او په هر شي كښې نوي رنگونه خوښوي زمانه هم د دوى په ولۍ پوهېږي او لكه يو هوښيار سوداگر وخت په وخت ورته نوي جامې او نوي ټوكي راوړي او د دې زړې دنيا په مخ نوي رنگونه پورې كوي. كله ورته د كاڼو او گټو بوتان جوړوي او كله بې د دود و دستور په اصنامو غولوي يوه ورځ بې په كليسا كښې او بله ورځ بې په تشكده كښې د عبادت دپاره رابولي. همدغه يو انسان دى چه كله زردشت او كله بودا شي يوه ورځ ساحري او بله ورځ فرعوني كوي كله نور سمې لارې ته را بولي او كله خپل ځان له گړنگونو غورځوي. له كوم وخته چه زه را وېش شوى يم او خپلې سترگې مي غړولي دي تر اوسه پورې مې د دنيا پېښې په يو راز نه دى ليدلې او نه يوه شپه د بلې په شان تېرېږي طبيعت او زمانه لكه نازكخيال شاعر هر وخت په ابتكار پسې كرزوي او نوي نوي مضمونونه پيدا كوي. زه هم د زمانې له ابتكاراتو نه شمېرل كېږم او زما مشاهدات هم ټول نوي او تازه مضامين دي. زما په حيات او ژوند كښې تکرار نشته زه هغه نه يم چه پرون وم او نه به

سبا دغسې يم لکه چه نن مې ته وينې. که ته په ظاهره نه غولېږي زه هر ورځ بېل افکار او نوي خيالات لرم چه پرون هم نه و او سبا به هم نه وي.

کله چه زه د مور په غېږ کېنې وم هغه وخت زه بل څوک وم مگر نن د محيط په غېږ کېنې بل راز شوم هغه وخت به مې د مشرانو په ږيره لوبې کولې او خلقو به ښکلولوم مگر نن د خپلې ږيرې واک هم نلرم. هغه وخت زه مور و پلار په غېږ کېنې کړزولم مگر اوس بايد زه دوی په شا وگړزوم او خدمت يې وکړم. په هغه وخت کېنې چه هر څه له ما سره کېدل هغه يو قرض و چه نن يې بايد ادا کړم. وگورئ! واړه او کوچنيان هم د قرض په ورکولو مکلف دي مگر څنگه قرض؟

زما وزن په هغه وخت کېنې ډېر لږ و مگر نن زما پټی ډېر دروند دی او زما له لوئيدو سره سم زما بار هم دروند شویدی. هو! هر څومره چه يو سړی لوئېږي تکليف يې هم هماغومره زياتېږي همدغه سبب دی چه نن راځنې مشران اطاعت او کشران شفقت غواړي څوک راځنې کلي کوي او ځينې راته هيلې او اسرې لري د همدغو هيلو او اميدونو دپاره زه روزل کېدم او زما په زړه کېنې هم داميد رڼا ورورو زياتېدله. که سړی ښه څېر شي دنيا ټوله داسرو او اميدونو هنداره ده چه هر څوک پکېنې له لرې څه وينې او هغه يې خوشېږي دی ورپسې هڅه کوی او هغه ورځنې ورورو لرې کېږي په اخره کېنې ورپسې د ژوندانه له کړنگه هم ځان وغورځوی او يوه بل عالم ته ولاړ شی. څوک نه پوهېږي چه داتګ به ترڅه وخته او تر کومه حده وي؟ څنگه به وي او څنگه به شي؟

هر يو پخپل سر د پاسه يوه ورځ وينې چه د ده گمان پيدا کړېده او دی ورته اميد لري، له دې ورځې کله رلی. اوري او کله بارانونه، په ځينو ځايو شنه تېره شي او په ځينو ځايو کېنې ورځنې سيلابونه وبهېږي. بډايان او شتمن هېڅ کله هيله لرونکو ته دومره څه نه ورکوی لکه چه قدرت او طبيعت يې د اميد او اسرو خاوندانو ته ورکوي. هر څوک د خپل اميد په رڼا کېنې ژوند کوي او د رحمت وړانگې هر وخت د اميد له کړکۍ د انسان په تياره خونه کېنې پرېوزي.

اميد د ايمان يو جز دی چه خوف هم ورځنې پيدا کېږي څوک چه اميد نلري هغه خوف هم نلري او نه يې په زړه کېنې د ناکامۍ ويره او سودا وي. مونږ بايد پخپل مخکېنې د اميد رڼا ځانته پيدا کړو، همدغه رڼا مونږ ته د پيشرفت او وړاندې تللو قوت راکوي.

زه خپل اميد تر يوه حده ورسولم زما ځينې ملګري چه د اميد توبه يې بيخي نه وه په هماغه لمړۍ مېنه پاته دي. اميد هم لکه عشق او محبت انسان يوه عالي مقام ته رسوي او له تورې شپې نه يې رڼا ته راباسي. اميدونه او اسرې په ژوندانه کېنې ډېره ستره برخه لري مخصوصاً لور او عالي اميدونه چه د اشخاصو دروازې ته نه راتېږي او ذلت نه قبلوي. هغه وخت چه ما پدې لويه نړۍ کېنې يوازی خپل پلار او مور پېژندله او ټوله دنيا راته د همدوی د شفقت غېږ ښکارېده د اميد رڼا ورورو زما په زړه کېنې زياتېدله او ما گمان کاوه چه دا نړۍ سر ترسره زما د پلار کور دی او يې له رحم و شفقت نور څه په دنيا کېنې نشته. زه نه وم خبر چه دنيا د مارانو او لړمانو ليوانو او پړانگانو ځای هم دی او هغه د شفقت

لاسونه چه په سر او مخ تېرېږي کله کله د عتاب خپېږي شي او په مخ لکېږي ما په دغه دنیا کېنې دغه راز اضداد ډېر لیدلې او مختلف واقعات راته معلوم دي.

هوا! په دنیا کېنې عجیب و غریب واقعات ډېر پېښېږي مگر افسوس چه یا پتېږي او یا په بل رنگ ښودل کېږي زما د ژوند افسانه هم د دنیا د لوی او زاړه کتاب یوه پاڼه ده زه کوښښ کوم چه دا افسانه د حقیقت روح ولري او رښتیا وي مگر تاسی به یو هم دېته حاضر نه اوسئ چه خپل ځان لکه څنگه چه یاست هغسې ښکاره کړئ نو که دا قصه څه زیاتې او کمی ولری ما معذور وگنئ هېڅ قصه ټوله رښتیا نه وي مگر خلق بې اوري دروغ لا تر اوسه داسې نه وي رټل شوی چه نه بې څوک ووايي او نه بې څوک واورې.

اوس هم ډېر خلق په دروغو پیشرفت کوي او د دروغو په ستاینه لوی لوی خلق له ځانه خوشحالي. د حقیقت ویل دومره گران کار دی چه بې له ښاغلی رجب خانه (تصوري انسان) بل څوک دا کار نه کوي. مگر هغه هم خلقو په دومره خپرو وهلی چه ونه بې له یوی لوبشې نه جکېږي او هر څوک پرې خاندې. خبره له خبرې ولاړېږي زه هم لکه ځینې کسان چه تش گړېدل بې مطلب وی او د نتیجې غم ورسره هېڅ نه وي له مطلبه لرې شوم او قصه بلې خواته ولاړه نو بېرته د خپل مقصد ته راگرم او د خپل ژوند قصه را شروع کوم مگر نه پوهېږم چه دا قصه له کوم ځایه شروع کړم او تاسې له کومې برخې سره ډېره مینه لرئ. کله سړی د خپل ظلم او بې رحمۍ قصې کوي خلق ورته توریالی وایي مگر بالعکس د لویو سینو خاوندانو ته بې ننگه او بې غیرته وایي ځینی نور کسان وی چه هغوی ظالمان بدگنې او د هغوی کار نامو ته په بد نظر گوري. زه نه پوهېږم چه ته (د قصې لوستونکی) څوک بې او څه راز ذوق لري زما مشاهدات ستا د تعجب موجب گزوي او که عادي درته ښکاري.

هغه وخت چه زه د دنیا له ظلمونو ځنې لانه وم خبر، د چنکیز او هلاکو قصې مې نه وې اورېدلی د دښمنانو بې رحمۍ راته هېڅ نه وه معلومه د جنگ او جگړو پانې مې نه وې لوستی، د حسد او عداوت اور می په زړه کېنې نه و بل شوی د دعوو او دنگلو محکمه مې نه وه لیدلې د دنیا مینې راباندې غلبه نه وه کړې، سبائي له خوبه را پاڅېدم سترگې مې ومښلې ښکته پورته مې وکتل د کور و کلي خلق راته بل راز ښکاره شوه او بل راز سبا مې تر سترگو شو، هر سړی به بل ته ورنږدې کېده او په غور کېنې به بې څه ورته وویل ورو کوچنیانو به په کوڅو کېنې نارې وهلې چه نن بې فلانکی ... وژلی بل به ویل چه په چاره بې حلال کړیدی، ښځو به ویل خدای دې دا کلا او دا پټي درنه پاته کړی زمکه ښه ده که ورور؟ د چا دی څه وکړه خو خپل ځان دې یو ستوی کړ. زه پدې خبرو ښه نه پوهېدم چه دا څه وائي او څوک یادوي له کومې ښځې به مې چه پوښتنه وکړه چه څه شویدی او څه خبره ده؟ همدومره به ئي وویل: (څې کئې زویه خدای دې دی ووهی) زه به هېڅ پوه نشوم او حیران به پاته شوم چه دا خلق نن ولې داسې خبرې کوي چه زه پرې نه پوهېږم او ما نه پوه کوي.

يو ساعت وروسته د کلي ښځې ټولې شوې او يوه بل کلي ته تللې زه هم ورسره ملگری شوم او يوه کاله ته ننوتو چه ډېری ښځې راټولې شوي دي، څوک ژاړی او څوک خبرې کوي ځينې اوږه لمدوي او ځينې په لويو لويو ديگيو پسې اورونه بلوي. د کوتې په مينځ کښی څوک اوږد پروت دی او شاوخواپې ښځې ناستې دي لکه بدلې څه وائې او ژاړي.

يوه ښځه چه نوې راغله ژرېې هغه سپينې خادر لرې کړ او په چينغو پې لاس پورې کړ، زه هم ورنزدې شوم کورم چه يو سړی په وينو کښې لبت پټ پروت دی او لکه پسه چا حلال کړیدی يوه ښځه چه د کلي د ملا ښځه ده د کوتې په کنج کښې ناسته ده خبرې کوي او نورو ښځو ورته غوږ نيولي دي هغې ښايسته ډېرې خبرې وکړې خو ماته اوس نه دي يادې چه څه پې ويل، دومره مې په ياد دی چه شهيد شهيد به پې ډېر ويل او د جمعې شپه به پې هم يادوله.

زه په همدغه ورځ وپوهېدم چه شهيد دغه مړي ته وائې چه چا حلال کړیدی او په وينو ککړ دی ځکه چه نورو مړو ته به چا شهيد نه ويل، وروسته بيا پدې هم پوه شوم چه دا سړی د خپل ورور له لاسه وژل شويدي يعنې ورورېې غلو ته پيسې ورکړیدی چه هغه مړ کړي او مال پې ده ته پاته شي دې خبرې زه وډار کړم او هره شپه به مې غله په خوب کښې ليدل ما سره به هر وخت سودا وه چه غله په پيسو باندې خلق وژنې او يو ورور د بل ورور د وژلو دپاره غلو ته پيسې ورکوي.

کومه شپه به چه ما ته خپل پلار پيسې راکړې وې زښت ډېر به ډارېدلې چه غله خبر نشي چه د ده په جيب کښې پيسې دي بيا به مې ويل، ځه! غله خو زمونږ مريدان دي او هر وخت مونږ ته شکرانې راوړي او دعا رانه غواړي بيا به راته سودا پيدا شوه چه هغه نور غله چه د فلانکې صاحب مريدان دي هغوی رانشي او ما په پيسو مړ نکړي. يوه بله ورځ چه يو سړی زمونږ حجرې ته راغلی و او ما ته پې څه پيسې راکړې خلقو به ويل چه دی د غلو مشر دی او هر وخت خلق په پيسو باندې وژني، ما به په زړه کښې ويل دې چه په پيسو باندې سړی وژني نو ما ته پې ولې خوشې په خوشې دومره ډېرې پيسې راکړې، بيا به مې ويل دا پيسې پې چه ما ته راکړې اوس په نورې پيسې ورسره نه وي او کوم بل سړی به مړ کړي چه له هغه نه پيسې واخلي. خلقو به ويل چه دی د سيدانو ډېر تابع دی او د لوی ځوان (حضرت عبدالقادر جيلانی قدس سره) په نامه ډېرې شکرانې د ده نمسيانو ته ورکوي، زه به پدې خبرو ډېر خوشحاله شوم چه ښه ده غله خو زمونږ د نيکه تابع دي او له مونږ نه وېرېږي.

زه هغه وخت په څه نه پوهېدم نو هر څه به مې چه په زړه کښې وگرزېدل هغه به مې ويل، يوه ورځ مې له خپل لالا (سپين ږيری خدمتگار) څخه پوښتنه وکړه چه لالا دا لوی ځوان هم د غلو مشرو، چه غله پې دومره تابع دي او مونږ ته د هغه په خاطر دومره ډېرې پيسې راکوي هغه راته ډېر په قار شو چه پام کوه! بيا داسې خبره ونکړې چه ډېر وبال دی او سړی ډېر کنهکارېږي. زه پوه شوم چه خداپرو ډېره بده خبره مې کړېده چه لالا راته دومره په غصه شو، نو پخپله خبره ډېر پښيمانه شوم او زښت ډېر ووېرېدم، وروسته لالا پخلا کړم او راته پې وويل لوی ځوان په خدای باندې ډېر گران او د خدای

نازولی دی په کوم خای کښې چه غله ایسار شی او سخته پرې راشی نو چه لوی حُوان یاد کړي سمدلاسه ور رسېږی او خدای بې ساتي. ده دا خبری همدغسې کولې او ما ورته غوړ نیولی و ځکه چه ما دغه قصې کله نه وې اورېدلي او د قصو ډېر شوقی وم، هره شپه به د تناره په غاړه ناست وم او ښځوته به مې زاری کولې چه ما ته قصې وکړی خودا د لالا قصې راته چا نه وې کړې او زه نه وم خبر چه لالا هم په قصو باندې پوهیږي. پس له دې به هره ورځ لالا ته ورتلم چه ما ته د لوی حُوان قصې وکړه لالا اول راته د هغه د ژرندگړی قصه وکړه او دې قصې ته ډېر خلق راغونډ شوه چه زمونږ ژرندگړی هم حاضر و. لالا وویل د لوی حُوان یو ژرندگړی و، چه له خلقو نه به بې زښت ډېر مزد اخیست د ده پاوی نیم چارک و او چارک بې نیم من و هر چا به چه د ده ژرندې ته غنم راوړل په دغو کانو به بې تربنه مزد تاله او د خلقو غنم به بې چه تلل د هغو دپاره ورسره نور سپک او کچه کانې و چه لږ غنم به بې ډېر خېژول. د ژرندگړی ټول عمر دغه کارو چه خلق وغولوي او غلا وکړي. دا ژرندگړی چه مړ شو او په قبر کښې بې کښوده فی الحاله ورته نکیر منکر حاضر شوه چه د اور گرزونه بې په لاس کښې و او له ده نه بې پوښتنه کوله چه رب دې څوک دی؟ پیغمبر دې څوک دی؟ او د چا په دین بې؟ ژرندگړې په دی خبرو خبر نه و او ویل بې زه نور نه پوهیږم خود لوی حُوان ژرندگړی یم چه د پاو په خای مې نیم چارک مزد اخیست او د چارک په خای نیم من. تر څو چه مړ کېدم زما دغه کار و او بې له حضرت غوث الاعظم نه بل څوک نه پېژنم پدی وخت کښې ملایکو گرزونه پورته کړه چه دی پرې وولي ژرندگړی وویل یا غوث صاحب رارسېږه!

هغه فی الحاله ور ورسېده او گرز بې په هوا کښې ونيوه چه زما له ژرندگړی سره د چا کار نشته او دی له دې سوال او جواب څخه معاف دی ملایکو ویل مونږ مجبور یو چه له هر چا نه دغه تپوس وکړو او د خدای له لورې مونږ ته همدغه شان امر شویدی لوی حُوان ورته وویل هغه وخت چه پاک خدای له تاسو یعنی ملایکو سره مشوره کوله چه زه په زمکه کښې بنیادم پیدا کوم او تاسی وویل چه هغه خونونه او فسادونه کوي آیا تاسې له هغه نه ښه پوهېدلی؟ او د انسان کارونه تاسو ته زیات معلوم و؟ تاسې ماته دغه جواب راکړئ او بیا زما له ژرندگړی پوښتنې وکړئ دلته ملایکې بې جوابه شوې او د پاک خدای حضور ته عرضې ورغلې چه مونږ لوی حُوان د خپل ژرندگړی سوال و جواب ته نه پرېږدي او له مونږ نه دغه شان پوښتنې کوي د لوی خدای له حضوره ورته امر وشو چه تاسې له هغه سره عرض نلرئ هغه زما د محبوب ژرندگړی دی.

دا قصه چه تمامه شوه د مجلس ټولو خلقو وویل په رښتیا چه لوی حُوان د خدای نازولی دی او د خدای په دربار کښې ډېر قدر لري، ده ته خدای همدومره مرتبه او درجه ورکړی وه چه د دولس کالو غرقه بیړی بې له دریابه را واېستله. دلته زما دپاره بله سودا پیدا شوه چه د غرقې بیړۍ قصه به لا څنګه وي؟ خو ښه و لالا په قصو راغلی و او زما له خواهش نه د مخه بې دا قصه هم شروع کړه چه یوه کونډه ښځه وه او یو حوی بې درلود هغه چه حُوان او حُلْمی شو مور بې ورته کوزده وکړه او څو

ورځې وروسته ېې واده شروع شو د کونډې ځوی خپله ناوې په بېړۍ کې سپره کړه او کور ته ېې راوستله پدې وخت کې ېې نا ځاپه له کومې خوا مخالف باد راواوت او بېړۍ له ډول او سرنۍ او ناوې سره په سند کې غرقه شوه کونډه چه له دې قصې خبره شوه له ډېره غمه لېونۍ شوه او شپه ورځ به ېې ژړل په آخره کې له کوره ووتله او د بزرگانو په دربار کې به ېې چينې وهلې او ټول خلق ېې نارامه کړی و. پس له دولس کالو چا ورته وویل چه څه! لاړه شه! لوی ځوان ته عرض وکړه د هغه په دعا باندې ډېر ډېر کارونه کېږي او سوالونه ېې د خدای په دربار کې قبلېږي بودۍ لاړه او لوی ځوان ته په ژړا شوه او خپله قصه ېې ټوله ورته وکړه لوی ځوان ورته وویل اوس وخت ډېر تېر شوی پس له دېنه هېڅ نه کېږي ته خپل خدای ته صبر وکړه خدای به ېې په اخرت کې اجر و نه درکړي.

بودۍ په چينغو او کوکو لاس پورې کړ چه ستا له درباره هېڅوک نا امیده نه دی تللی او د هر چا مراد دلته تر سره شویدی زه هېڅکله له دې درگاه نه نه ځم او په همدې خاورو کې به رږم د کونډې چينغو او فريادونو د لوی پير مهربانۍ را وخوځوله او کونډې ته ېې په ډېر جوش دعا وکړه يو ساعت وروسته د خدای په امر د سیند له مينځه بېړۍ را ووتله او هماغه خلق له ډول و سرنۍ سره امانت و سلامت را ووتل د ناوې په سر باندې هماغه درۍ ایښې وې او هېڅ تغير پکې نه و راغلی دغه خلق ټول د سیند مایانو او کبانو خوړلي و مگر پاک خدای د لوی پير په دعا د مایانو له خولو را و اېستل او بېرته ېې ژوندی کړه دلته ما له لالا نه پوښتنه وکړه چه هغه ورځ چه د فلانۍ مور مونږ کړه راغله او زمونږ نغری ېې ښکلول هغې وویل لویه ځوانه که دې د دولس کالو غرقه بېړۍ اېستلی دی زما ځوی به هم له بندۍ خانې را وباسې، هغې نو همدغه بېړۍ ښودله لا لا وویل هوا همدغه بېړۍ ېې یا دوله او په همدغه امید خلق تاسې ته راځي او ستاسې دعا اخلي. د کوچنیتوب نا پوهۍ وه زه په ښو او بدو ښه نه پوهېدم او بېعقله وم بیا می لا لا ته وویل دا خلق نو د مایانو له خوله څنګه را ووتل هغه مایان چه دا خلق ېې خوړلي و دا دولس کاله په هماغه سیند کې پاته و او چا نه و نیولی؟

دا دومره ډېر دروغ څنګه خلق مني او غور ورته نیسي لالا دا ځل ډېر په قار شو، نږدې و چه ومې وهي خو خلقو ایسار کړ چه خیر دی وړوکی دی نه پوهېږي، پس له دېنه بیا ما له چا نه پوښتنې نشوې کولی او ډېر اعتراضونه ډېرې سوداګانې به راته پیدا شوی مگر اظهار به مې نشو کولی او په مجلس به غلې او چوپ ناست وم ځکه چه لالا راته هر وخت ویل واړه باید د لویو په مخکې خبرې ونکړي او په ادب ناست وي، وروسته تر دې به مې د لالا او نورو خلقو په خبرو کې خبرې نه کولې او هر څه به مې چه اورېدل هغه به راته صحیح ښکارېده، ټول ورځ به مې د بزرگانو قصې اورېدلې او په آخره کې به ما هم خلقو ته ښې ښې قصې کولې، کله کله به ښځې هم را ټولې شوې او زما قصو ته به ېې غور نیولی و زما په خبرو کې به هم چا خبرې نشوې کولې او ما ته به په لږه خبره ډېر قهر راغی او ښیرا به مې وکړې خلق زما له ښېراو نه ډېر ډارېدل او زما لاسونه به ېې ښکلول دوی به ویل چه ټول سیدان همدغسې ژر ژر په قارېږي خدای دې سړی د دوی له قهره ساتي دعاېې نه لکېږي مگر ښیراېې

ټك و پتری وي. خبره بیا رانه بلې خوا ته ولاړه د غلو او شهید قصه نیمګړې پاته شوه زه باید دا قصه پوره کړم او اخر ته یې ورسوم. پدې قصه کېنې د سکه ورور ظلم او د پلار بیرحمي بیا نېرې له دې قصې نه د دې وخت مسلمانې او د دې زمانې وروري، د حاکمانو او مامورانو بې غوري څرګندېږي. تاسې زړه مه تنګوئ زه به تاسې حقایقو ته ملتفت کړم او د خپل کلی او کور مظلالم به دروښیم هغه شهید چه پخپلو وینو کېنې لمبېدلې و یوازی نه و یو بل سړی هم ورسره په یوه چور کې حلال شوی و چه هغه د ده مزدور او خدمتګار و. هغه بله هېڅ ګناه نه درلوده او یوازی پدې جرم ووژل شو چه غله یې وپېژندل او د دې احتمال موجود و چه سبا ته به رښتیا او حقیقت ووايي.

هغه څوک چه له غلو سره اشنا وي یا هغه سړی چه رښتیا او حقیقت بیانوي باید ووژل شي او ژوندی پاته نشي. دغه دوه تنه په یوه شپه پخپل کور کېنې شهیدان شوه مګر یو هم په دغه جرم بندي نشو او نه پکېنې څوک په لښته ووهل شو ځکه چه عارض او مدعی موجود نه و او د خلقو له خوا هم قاتلان ونه ښودل شوه. دغه رشوت خواره حاکمان او علاقه داران پخپلو چوکيو او قاضیان و مفتیان د شریعت په مسند ناست و. دوی ټول د قتل ځای ته حاضر شوه او په هغه تېره کېښناستل چه خونیان هم ناست و، هغوی ته یې د مړو دعا هم وکړه.

خلق ښه خبر و چه قاتلان د شهید له وروره د دوه قتلونو پیسې غواړي او هغه د یوه قتل پیسې حقي ګني او د دې بل قتل په حق الزحمه کېنې د شهید د کاله طلا ګانې او د ښځو ګانې مجرا کوي چه غلو د ښځو له غاړو او لاسونو په زوره اېستلې وي.

ته به وایې چه یو ورور څنګه د بل ورور په وژلو پیسې ورکوي مګر که تا پدې وطن کېنې شپې کړی وي نو ډېر تعجب به ونکړې او بې شاهدانو به دغه خبره ومنې.

پښتانه هر وخت خپل او خپلوان وژني او پخپلو چر و حالېږي زمونږ دغه شهید هم د خپل ورور له لاسه ووژل شو او پلار یې هم په دغه قتل کېنې شریک و. کله چه د شهید پلار (مشر خان) مړ کېده نو د کلي ملا صاحب او څو تنه سپین ږيري یې د وصیت دپاره را وغوښتل چه تاسې شاهدان اوسې زه خپل ټول مال کشر ځوی ته تملیکوم او مشر ځوی مې زما په مال کېنې څه برخه نلري ملایانو وویل ستا وصیت او تمليک د مرض په وخت کېنې دی او شریعت یې نه مني مګر مونږ به ورته یوه لاره او روایت پیدا کړو چه په شریعت باندې دا خبره برابره شي که څه هم له شرع مخالف کار دی او د وارثانو محرومول خپل ځان د خدای له رحمته محرومول دی. خان پدې خبره ډېر خوشحاله شو او ملایانو ته یې سپینې پکړې په سر کړې.

هغوی قلم او کاغذ واخیست د خان ټول نقد و جنس مال یې چه په لکونو روپو قیمت یې درلود په دوه زره روپو یې د خان په کشر ځوی خرڅ کړ او دوی پرې شاهدان شوه.

په دغه شرعی حيله دوی د خان ټول جايداد دوه زره روپۍ وګڼلې او د خان ميراث يې همدغه پیسې وګڼلې چه باید پس له مرګه د خان په وارثانو تقسیم شی او هر څه د خان کشر ځوی ته پاته شي.

دا حيله د ملا صاحبانو په فتوى جوړه شوه او کاغذ وليکل شو خان دوه ورځې پس پټې سترگې اخرت ته ولاړ او د خپل دغه کار عاقبت يې نه لیده ځکه چه متاسفانه په دواړو سترگو وړوند و او څه يې نه لیدل. د ډېر تعجب خبره ده چه د رانده خان په نظر کښې يو ځوی لکه يوسف ښکلی اوملی او هغه بل ورته پردی او بېگانه معلومېده که څه هم دواړه د یوی مور او یوه پلار زامن و او سکني وروڼه بلل کېده. خير بې سترگو پلرونه همدغسې کوي مگر ګورو به چه دواړه وروڼه پس د ده له مرګ څه کوی؟ هر کله چه د خان د تکفين او تجهيز مراسم او د فاتحی خبره خلاصیږي، مشر ورو د خپل کشر ورور سره د ميراث دعوه کوي هغه د ملا صاحبانو او سپين ږيرو په امضاء د پلار خط را باسی چه ټول مال يې په دوه زره روپو په ده خرڅ کړیدی او هغه دوه زره هم په کفن او اسقاط لکېدلی دی، مشر ورور حيران شو چه څه وکړی؟ او خپل حق څنگه ثابت کاندې؟ پس له فکره د هغه بل کلي ملا صاحب ته ورغی او له هغه نه يې روايت وغوښت هغه ملا صاحب د خان مشر ځوی ته مسئلی پيدا کړې چه دا بيع صحيح نه ده ځکه چه يو خو غبن فاحش دی او بل دا چه د خان نغدې روپۍ هم په زر هاؤ دي چه له ډېرو اجناسو سره په دوه زره روپۍ د خان په کشر ځوی خرڅې شويدي او دغه شان بيع باطله ده چه د فقه په معتبرو کتابونو کښې څه جواز نلري. د خان دواړه زامن پخپل مينځ کښې د دنيا په هډوکو ونښتل او فيصله يې ملايانو په راز راز مسايلو پيدا کولو ورځ په ورځ ګرانوله د دوی مخالف د پنځو تنو مسلمانانو په وجه چه د خير خواهي په ډول په مينځ کښې ګرزېدل ډېر شديد شو په اخره کښې د خان کشر ځوی له خپلو دوستانو سره مشوره وکړه هغوی وويل دوه زره روپۍ بايد ملنګ خپلو ته ورکړو چه بېگانه يې مړ کړی او له شره يې خلاص شو پدې خبره کښې کشر خان څه قدر غلی شو او فکر وېوړ. د مرګ خبره البته څه اسانه خبره نه ده او ارومرو پکښې سړی څه قدر متردد کېږي. د خان ناظر ډېر عکاک و او پوه شو چه خان پدې فيصله کښې چرتي شو او فکر وېوړ نه چه دا خبره رد کړي او بل فکر وکړي. په همدغه موقع کښې يوه سپين ږيری غږ کړ چه يې له دېنه بله چاره نشته که مونږ دا کار ونکړو هغه يې کوي او همدغو غلو ته د کشر خان په وژلو پيسې ورکوی دلته د کشر خان په زړه کښې سودا پيدا کېږي او ملا صاحب ته مخ اړوی ملا صاحب وويل که څوک د چا د مرګ اقدام کوي نو مرګ يې روا دی او د ځان مدافعه لازمه ده (اقتلوا الموذی قبل الايزا) زمونږ ملا صاحبان چه په عربي څه ووايي نو بيا پکښې د شک او ترديد مجال نه دی او بې تحقيقه يې هر څوک مني.

کشر خان چه له يوې خوا د سپين ږير و او هوبښارانو مصلحت وليد او له بلې خوا د قتل فتوا هم صادره شوه خپل خير يې د ورور په قتل کښې وليد او غله يې را وغوښتل.

غله د ناظر اشنايان او خپلوان هم و او بې له پيسو نه هم د چا په وژلو نه و ايسار نو چه دوه زره روپۍ هم ورکړی شي او د ناظر لحاظ هم ورسره وي پدې قتل کښې به ولې ځنډ او معطلې پېښېږي.

غله بېگانه ته ځي او د خان د مشر ځوی په کاله لوېږي هغه چه غله ويني او پوهېږي چه هېڅ نشم کولی غلو ته عذرونه او زاری کوی مگر د غلو او داړه مارو زړونه مونږ غوندې نه دی او له تورو کاڼو نه

هم کلاک او سخت دی د هغوی دپاره وژل او حلالول هېڅ نه معلومېږي. خان که هر څومره وعدي وکړي چه زه به هېڅکله د ميراث دعوه نه کوم او د خپل ورور نوکري به کوم چا په ده باندې رحم ونکړ او په پڅه چاره يې حلال کړ. د خان نوکر چه له کوره د بهر وتلو اراده وکړه هغه يې هم را ونيو او همدغه معامله ورسره وشوه يعنې دواړه د جمعې په شپه شهيدان شوه. سبا ته چه په کلي کښې رڼا شوه او خلق په کوڅو کښې وگرزېدل هر څوک له کيفيت نه خبرو چه بيکا څه وشوه او د چا په امر وشوه؟ ته به وايې د اسمان ملايکو ټول خلق خبر کړی و او د لويو ورو، ښځو او نرو غورو ته دا خبره پوره رسېدلې وه چه پدی قتل کښې څومره پيسې ورکړی شوی او دا کار چا د چا په وسيله او ذريعه وکړ. دا خبره دومره رسوا شوه چه کانه او ړانده هم پرې خبر شوه او ښځو به دگودر په غاړه همدغه خبرې کولې مگر حاکم او علاقه دار، قاضي او مفتی خدای داسې کانه او ړانده کړه چه هيچا ته يې هېڅ ونه ويل او حق العبد څه چه حق الله پسې هم ونه گرزېدل. توبه خدایه خدای هېڅکله دغسې نه کوي دوی رشوت او پيسو دغسې کړه هغه پيسې چه غلو اخستې وې دوی هم واخستلی او لمر يې په گوته پټ کړ. دوی هم غله و مگر هغه نورو د شپې غلا کوله او دوی په رڼا ورځ. د اولس خلق هم غله شوه او غله يې پټ کړه په تحقيقاتو کښې يې وويل مونږ مسلمانان يو دروغ نشو ويلی او په ناحقه څوک نشو ښودلی مونږ غله او قاتلان نه پېژنو، مقتول له هيچا سره دښمنی نه درلوده چه مونږ يې معرفی کړو. پدې خبرو باندې د کلي سپين ږيرو او مسلمانانو کوټې ولگولې او دسخطونه وشوه.

هيچا دا ونه ويل چه د دواړو وروڼو تر مينځ څومره مخالفت و او دښمني يې کوم حد ته رسېدلې وه د حاکم هم هېر شوی و چه دواړه وروڼه هر وخت حکومت ته د څه دپاره راتله او يوه د بل په حق کښې څه ويل. د مقتول صغیر ځوی پيغله لور او کونډه ښځه پاته شوه، هغه مال چه د مقتول په کور کښې و غلو وېور او يو څه جز ئي شيان پاته شوه. زمکې، طلاگانې ژرندې پايکوگانې، د غلو کودامونه نغدي روپۍ او فرش و ظرف هر څه د مقتول ورور ضبط کړه. اوس به گورو چه له ورته و سره څه کېږي او دغه مظلومان د چا رحم او کرم ته سپارل کېږي؟ دا خبره د محکمې قاضي صاحب ته مفوضه وه چه بايد د صغیر غم و خوري او هغه لږ غوندې مال چه صغیر ته پاته دی له صغیر سره يې يوه صالح متدين او خير خواه وصې ته وسپاري چه په ښه سریتوب مشهوروي او له خدایه ډارېږي.

هوا! د شرع له خوا قاضي صاحب پدې مؤظف دی چه بايد ډېر ښه سړی د صغیر دپاره وصي مقرر کړی چه هغه د ډېر رحم او ډېرې عاطفې خاوند وي او د يتيم مال نه خوری په همدغه اساس د صغیر تره وصي مقرر شو او صغیر له خپل مال سره د پلار قاتل ته وسپارل شو، د صغیر مور خود هغه کونډه وه او د پښتنو په عرف کښې يې له بل چا سره نکاح نه وه روا ځکه يې په عدت کښې د کلي سپين ږيري او ملا را وغوښتل او نکاح يې پرې وتړله. خپله پيغله ورېره يې هم خپل کور ته راوستله چه د ده په قبضه کښې وي او پخپله خوښه ځانته کوم مېړه پيدا نکړی. په صغیر باندې نه پوهېږم څه وشوه؟

او څه ورپېښ شوه خو څو ورځې وروسته يې مړی له کلا را ووت او د پلار پخوا کښی څښ شو پلار خوږې شهيد و مگر دغه شهيد زاده ته چا شهيد نه ويل ځکه چه د جرح علامات نه و موجود او په دوا باندې مړ شوی و. هماغه کار چه غله او داړه مار يې کوی ځینی طبیبان يې هم کوي او له هغوی نه په وژله کښې کم نه دي مگر د دوی دلاس مړی د شهيدانو درجه د خلقو په نزد نلري. د صغیر مور د دې لامله چه د مینې او محبت په اثر چا پرې نکاح نه وه تړلی بلکه د ضرورت او مجبورت په سبب د خان په نامه شوې وه او مصلحت دا نه و چه له دغې ښځې څخه خان اولاد ولري ځکه چه د خان د ګرانې او اصلي ښځې اولادونه ډېر و نو (کا المعلقه) په کاله کښی ناسته وه او د کور خدمت دپاره وه مگر پخلی يې نشو کولی چه په کتو کښی زهر وانچوی مگر ځای به يې جارو کاوه او ناولی کالي به يې مینځل د همدې لامله نشم ویلی چه د دې ښځې لاس د خان په کالیو نه دي لګېدلي ځکه چه د مینځلو په وخت کښی يې د هغه ناپاکه جامې په لاس کښی اړولی را اړولی دی.

خان دغې ښځې ته هېڅکله نه کتل او داسی رویه يې ورسره نیولی وه لکه چه اوس يې هم د ورور کډه وې او بل راز کتل ورته له عفت او عصمت نه مخالفه خبره وې. زمونږ خان ډېر دینداره سړی دی او پردی ښځې ته نه ګوری مگر يې مېړه خدمتکاره يې خوښېږي او ځان پرې چاپي کوي. دا ښځه کله خان بام ته هم نه ده پرې ایښی چه بهر دنیا وګوری او څوک ووينی یا بې څوک وويني. د دې ښځې پلو پس له هغې شپې چه غله او خونيان په کور را ننوتلي و بيا چا نه دی لیدلی او نه د چا لاس د دی په لاس لګېدلی دی. په هغه شپه خوږې البته غلو له لاسونو بنگري ایستلي دي او د غاړې ګانه يې هم ورته نه وه پرې ایښی. زمونږ خان د خپلی ورېږې په باب کښی هم ډېر فکر وکړ چه څنګه يې کړي او چا ته يې ورکړي. رېباران خو ډېر راتله مگر خان ته خدای ډېره دور اندیشی ورکړېده او ډېر لرې ګوري، دومره لرې هم نه چه اخرت ته وګوری مگر د دنیا په کارو کښې يې نظر تر ډېر لرې ځایه رسېږي. دی پدې پوهېده چه که دا ښکلی پیغله د کوم نارینه پښتون کور ته لاړه شي او په هغه کښې د جرئت او شجاعت جذبه موجوده وی نه چه کومه ورځ د دې نجلۍ د پلار انتقام واخلي یا په میراث دعوه او جګړه وکړي نو ځکه يې یو بې ازاره او مړی زوم ولټاوه چه د ده په مخکښې کله زړوره خبره هم ونکړې. د خان له تالو نه د هغه په کور کښی تر اوسه کوم اولاد هم پیدا نشو چه د ده له اولاد سره د پلار او نیکه دښمني تازه کړې. تاسې ګمان مه کوی چه دا کومه خیالی افسانه ده او لیکونکی له ځانه خبرې جوړوي، ما تعهد کړی چه رښتیا به وایم او څه مې چه لیدلی هغه به بیانوم. دا قصه زمونږ د کور او کلی یو واقعی سرګدشت دی او اوس هم لا خاتمه نه ده موندلی هغه کونډه اوس هم لکه معلقه ناسته ده او د خان وریره اوس هم ژوندی ده او خان سلامت هم حیات لري، پدی خبرو لا دومره وخت نه دی تېر چه د زمانې په مرور ځانګې او ښاخونه پیدا کړي او مبالغې پکښې وشي. زه پدې قصه کښی یو طرفه قضاوت هم نه کوم او نه له عناد نه پکښی کار اخلم له دې سړي سره که څه هم د خدای دپاره بغض لرم مگر محاسن يې نه پټوم او وایم چه دی په کور او کلي کښې په ډېرې

دینداری او ښه سپړتوب مشهور دی او ټول خلق ورته حاجي صاحب وائي. دی وروسته د ورور له وفاته حج ته هم ولاړ او حاجي صاحب شو. حاجی صاحب هېڅکله د قرآن کریم تلاوت نه قضا کوي او پنځه وخته مونځ په مسجد کښې په جمع کوي که څوک ووايي چه په لس کالو کښې به ده یو لمونځ هم نه دی قضا کړی وې مني ځکه چه په لمانځه ډېر ټینګ دی او هغه وخت چه د ده ورور ژوندی و هم په لمانځه باندې کلک و. حاجی صاحب هغه عملونه چه ډېر لږ ګناه پکښې وي بد ګڼي په چلم باندې بې کله خوله نه ده ایښی او نه بې کله نسوار په خوله کښې اچولی دی. دوه یا درې کاله بې څه پیسې د ذکات په نامه خلقو ته ورکړې مګر وروسته بې پیسې د غلی د قیمتي په وجه ډېرې زیاتې شوې او زکات اېستل ورته ګران کار معلوم شو.

حاجی صاحب زښته ډېره غله اخلي چه زرو خروارو ته به رسېږي، دا غله دی د کال تر اخره ساتي او د ډېرې قیمتي په وخت کښې په ډېر ګران نرخ خرڅوي هغه وخت بې هم په نغد و نه ورکوي او تر یوه کاله بې پور ورکوي په همدغه سبب بې خلق یو په یو نیم یو په دوه له موجوده نرخ نه ګرانه اخلي که د نورو په شل خرڅېږي د ده په دېرش ځي. د ده دا عادت دی چه نغدې روپۍ هم په کور کښې نه ساتي او په ګرويوئې بندوي. ملا صاحب ده ته د ګروۍ په نامه سودا هم روا کړیدی یعنې بيع جایزي ورته وایې علاوه پدې بې یوه بله خبره هم ورته په غور کښې ایښی ده چه د ګروۍ په پیسو زکات هم نشته ځکه نغدې روپۍ په کاله کښې نه ساتي او ټولې په ګټه بندوي چه غاړه بې بنده نشي. د همدی لامله ډېر ځله د ګروۍ ګټه په اصل ګروۍ زیاتوی او په دوه کالو کښې بې پیسې دومره شي چه باید د زمکې خاوند قطعې او بيع بات قبالة ورکړي.

دا قصه نوره په همدغه ځای پرېږدم زموږ حاجی صاحب به نور د یادولو حق نه لری ځکه چه هلته نور هم ځینې خانان او ملکان شته چه ډېر خلق بې بې تیغه او په تېره تبخ حلال کړيدي او عالم بې په سره اور اړولی دی که څوک دغه مظالم لیکي نو خانان او ملکان لا څه کوی چه د پاچا صاحبانو کارنامې هم په یوه کتاب کښې نه تمامېږي او دغه چنګیزی افسانه نه خلاصېږي. د اولس حال او د دوی د مشرانو رویه له همدغې یوې نمونې څخه معلومېدلی شی. زما مدعا دا نه ده چه تاسو ته د ظالمانو اعلی او کامله نمونه ونسیم چه په سل هاو تنه بې وژلي او ډېرې مېړو ښی بې په جبر او زور په دار اسلام کښې خپل کور ته ننوېستلي دي. زما مطلب دلته همدغومره دی چه د یوه متدین مسلمان او لمونځ ګذار حاجی مسلمانې لږ غوندې ښکاره کړم او هغه په همدغومره تذکر معلومېږي.

د دې قصې د بیان باعث دا نه و چه ظلم او بې رحمې پکښې ډېره زیاته ده بلکه دا د یوه ښه سړي حکایت و او زما په حیات کښې لمړۍ واقعه وه چه زه بې د دې خلقو ظلمونو ته ملتفت کړم او په کوچنیتوب کښې ورسره اشنا شوم. نو دا قصه د ظلم او جبر لوړه او کامله نمونه مه ګڼی ځکه چه دا خو د دوه ورونو د ورورولۍ مقابله ده او ورور وژل څه دومره نا اشنا خبره نه ده دلته ډېر کسان د خپلو ورونو له لاسه څوک په مال او دولت ځینې نور په ښځو وژل شويدي او ځینو خپل پلرونه په قتل رسولي

دي د دې قصې كيف په دغه حصه كېنې موجود دی چه د داستان پهلوان يو داسی دینداره مسلمان او نيك سړی دی چه د جمعی په لمانځه كېنې تل په اول صف كېنې خای لري او په ختمونو كېنې مدام د حافظ جی شاته ولاړ وی. پدی خای كېنې باید تاسو ته دا سودا پیدا نشي چه دغه شان ظلمونه په یوه داسې خای كېنې چه حاکمان او کوتوالیان موجود وي څنگه پیدا کېږي او ولې بې ځوك مخه نه نیسي؟ نو دلته به د دغه خای د کوتوال په باب هم یو څو خبری وکړو. دا عادت دی چه څنگه غر هغسې کربوری زمونږ کوتوال چه د امنیت ساتلو مسئول او د جرایمو او جنایتونو مخه نیوونکی و یو عادی سړی نه و او فوق العاده استعداد بې درلود چه باید سړی ورته ګوته په غاښ کړي. د ده مهارت او چالاکی په بده لاره كېنې صرفېده او د ده له پوهې نه ډېر فجایع پیدا کېده. څومره غله او خونیان چه هلته موجود و ټول د ده په خای را غونډېده یو وخت دی پخپله د یوې داري مشر و. ده په قلم باندې ډېرې غلاګانې کولی شوې او په ژبه بې ناحقې خبرې حقې ښکاره کولې. غله او پوليسان دواړه د ده په لاس كېنې و او غلاګانې به هم د ده په امر کېدلې. د ده دا کار و چه د اړه به بې په یوه ماړه کور وغورځوله او د غلا په مال كېنې به بې په سلو كېنې یو سل و پنځوس خپله برخه اخستله. تعجب مه کوئ! کله به بې داسی هم وکړه چه د سلو روپو په غلا كېنې به دوه سوه د ده وې ځکه چه په هره غلا كېنې نیم برخه د ده وه مګر سبا ته به بې چه بې ګناه خلق ونيول او بنديان به بې کړه له هغوی نه به بې هم په رشوت كېنې ډېر څه واخستل نو د غلو به نیمه وه او د ده به لکه ابی- یوه نیمه شوه. ډېرې داري به ده د دې دپاره غورځولې چه خپل مدعیان او مخالفین پکېنې ونیسي او زاړه انتقامونه واخلي. کله به چه د ده په منطقه كېنې غلاګانې ډېرې شوې او دا خبره به اوچته شوه چه د هغه بل ولایت د کوتوال په منطقه كېنې ډیره غلا نه کېږي نو بیا به بې د اړه ماړ هلته ولېږل چه په هغه خای كېنې لاس واچوي او یو څو داري هلته وغورځوي چه د ده د اړه ماري پکېنې ورکه شي. د د مشورې په مجلس كېنې هم ډېرې غلاګانې کولې او د تحقیقاتو پانې به بې بیخي په بل راز ولوستلې او ډېر حقایق به بې پکېنې پټ کړه یعنې په ژبه به بې هغه څه ولوستل چه په پانو كېنې به نه و بلکه عکس به بې و. دی هېچا په غلا ونه نیوه او تر اخره چا دا تمیز ونکړ چه دی کوتوال نه دی غل دی.

د ده په وخت كېنې ځینې جرایم په اولس كېنې کم شوی و ځکه چه ښکلي به ټول په یوه بهانه کوتوال له ځان سره ساتل او کور ته به بې نه پرېښودل. د ده زیات حرص نور خلق له اخلاقي جرایمو څه قدر ته محروم کړی و د ښځو محبس به تل ډک و او ځینې بیګناه ښځې به هم په دسیسه دغه محبس ته د ګناه دپاره را وستلی شوی. یوه شپه چا د ښار ستر مشر ته وویل چه یوه ښځه په محبس كېنې نشته او مدام د کوتوال په کور كېنې وي ځینې نورې کله هلته او کله دلته وي هغه را روان شو چه محبس وګوري مګر په هماغه آن کوتوال ته تېلفون وشو چه د زندان ښځې شماری ته باید خبر اوسې کوتوال د دې په خای چه هغه ښځه له کاله نه محبس ته ولېږي یوه بله ښځه د هغې په عوض په محبس كېنې داخلوي او تعداد پوره کوي یعنې د یوه ساعت دپاره هم بیلتون نه قبلوي او پردی ښځه له خپل کاله

نه نه باسي. دا محبس ډېر اسرار او ډېر فجايي لري زه د دې په حای چه دغه اسرار ښکاره کړم دا بهتره بولم چه پټ يې کړم او په يوه اشاره اکتفا وکړم.

هغه وخت چه دغسې کوټوال موجود و د مملکت مشران او دواک خاوندان هم دغه راز خلق و او دغه شان خلق يې خوښ و. کوټوال خو به په حیلو او دسيسو يوه ښځه په محبس کښې واچوله او بيا به يې په پټه پخپل کور کښې تربنه ناجايزه استفاده کوله مگر سترو واکدارانو دا هم کولی شوه چه يوه مېړونه له خپل مېړه نه خلاصه کړي او په ډول و سړنی يې خپل کور ته راولي نکاح پرې وتړی. دغه شان واقعات ډېر پېښ شويدي او پدی هېواد کښې يې خپل ابتکار بايللی دی. که داسې قصې په يوه بل وطن کښې پيدا شي او يو ليکونکی ورځنې خبر شي هېڅکله به يې دغسې لنډی لنډی خلاصې نکړی او ډېر جزئیات به يې هم له نظر لاندې ونیسی ځکه چه هلته به دغه شان واقعات له عجایبو او غرایبو څخه گڼل کېږي او د ليکونکی ډېر زیات دقت به جلبوي مگر دلته هغه شان نه تلقی کېږي او د ليکونکی زړه زور نه اخلی چه په ډېر شد و مد يې تصوير کړي.

بله دا چه يوه واقعه د وقوع په وخت کښې د حکايت په صورت بيانېږي نه د افسانې په شکل. پدې مورد کښې همدغومره ويل کافی دی چه سړی ووايي په هغه حای کښې چه امران او واکداران د چا ناموس د هغه له لاسه اېستلی شي نو مالونه او جايدادونه به څنگه نشي اخستلی په دغسې محيط کښې رشوت اخستل دا استعداد نلری چه څوک پری رومان وليکي او د چا تعجب جلب کړي. دا واقعات او حوادث هم د لوبو او ظروفو مثال لري چه وروسته تر ډېرو کلونو په يوه موزيم کښې د تعجب او غرابت شکل و صورت پيدا کوي يا په يوه بل هېواد کښې بل شان معلومېږي.

دغه شيان چه اوس مونږ په موزيم کښې گورو يو وخت په هر کاله کښې موجود او هره ورځ ليدل کېده په هغه وخت کښې چا دې شيانو ته په دغه نظر نه کتل چه نن مونږ ورته گورو همدغه سبب دی چه اوس مونږ دغه فجايي په هغه نظر نشو ليدلی چه نوی نسل يې گوري. اوس زمونږ ادبا او شعرا چه حساسيت يې له نورو زیات دی په دغسې واقعاتو متاثر کېږي او په حساسيت ورته گوري مگر د نورو خلقو په نظر کښې عادي او مانوس معلومېږي. مونږ په يوه مظلومه دنيا کښې پيدا شوي او لوی شوي يو زمونږ شعور او ادراک د کوچنيتوب له وخته د فجايو او مظلومو منظرې ډېرې ليدلي دي مونږ چه اول ځل سترگې غړولي دي يو انسان مو حلال او مذبوح ليدلی او ځینی نور مو د قاتلانو او غلو په نامه پېژندلي دي ځکه ښه نشو پوهېدلی چه زمونږ په رڼه کښې پسونه او لېوان کېد گرزې او شپانه يې له رڼې نه نشي بېلولی بلکه ډېر ځله يې پېژندلی هم نشی. پدی ملک کښې د چنگيز او هلاکو طوفانونه راغلی او دلته داسې خلقو حکومت کړی چه د سرونو منارې يې جگې کړي او د انسانانو سترگې يې اېستلي دي هغه روند خان چه خپل يو ځوی يې په بل مړ کړ د هغه سترگې هم د هغه وخت حکومت ړندې کړي وې. پدې حای کښې خان او ملک ډېره موده يې قانونه حکومت کړی او حاکم و کوټوال په هيچا باندی هېڅ رحم نه دی کړی. دلته سيد او ملا له ظالمانو سره معاونتونه کړي او ځينې

روحانيون يې هم په اخره كښې بل راز شويدي او په بله جامه كښې يې خلكو ته تكليفونه رسولي دي. دغه راز راز ظلمونه چه دلته تاريخچه او د قدامت حق لري يوې داسې مرحلې ته ورسېده چه ظلم او جبر دوهم طبيعت بلكه اول طبيعت شو او غير طبيعي مظاهر يې څرگند شوه. له دغو مسلسلو ظلمونو نه په مونږ كښې بدينې دښمني عدم اعتماد او اجتماعي تنفر پيدا شو او مونږ يې لكه وحشيان غرونو ته وخيژولو مونږ اوس سمې ته په اسانه نه رانښته كيږو او په غرونو كښې له ليوانو او پړانگانو نه دومره نه وېرېږو لكه چه په ښارونو كښې له انسانانو ډارېږو او له كوټواليانو نه موزره چوى.

دغو اوضاعو په مونږ كښې وحشيانه او ارتجاعي انقلابونه پيدا كړه او زمونږ سټه يې و اېستله دا عادت دى چه له ظلم نه ظلم پيدا كيږي او د ظالم و مظلوم جوړه په هېڅ شان نه راځي. د حاكمانو او كوټواليانو ظلم د ملت او حكومت تر مېنځ دښمني پيدا كړه او د حكومت ښاگانې يې ونړولې. د خلكو په نظر كښې غله له دغسې كار دارانو نه ښه راغله او غلو موقع پيدا كړه چه زمونږ شاهي ارگ لاندې كړي. هماغه غله چه ما د شهيد له واقعي نه وروسته د قاتلانو او خونيانو په نامه وپېژندل د منصوبونو خاوندان شو او لويو رتبو ته ورسېدل. هغه غله چه په غرونو كښې يې ځاى نه و په ښارونو يې استيلاء وكړه او جرنيلان شوه. د دوى په راتگ د مملكت په هره خوا كښې جنگونه شروع شوه او د افغانستان ځلمې پخپل مينځكښې لكه ليوان او ليونيان ونښتل د مملكت په زړه كښې د حسد او نفاق اورونه بل شوه او لمبې يې ټولو ځايونو ته ورسېدې. د انقلاب اسباب او موجبات البته ډېر شيان و او په ظاهره دغه مجادله د مذهب په نامه وشوه مگر هر څوك پوهيږي چه اصلي عامل څه شى و؟ غله ولې كاميا به شوه؟ خلق ولې د غلو ملگري شوه او له رشوت خورو مامورينو او ظالمانو حاكمانو نه يې په څه دوى ښه وگڼل؟ قدرت دلته دا وښودل چه له پټو غلو نه ښكاره غله ښه دي او عالم مثال دا تقاضا درلوده چه د دغو زمامدارانو په ځاى غله كښېږوي. كه زمونږ كارداران غله او ظالمان نه واى كه دوى په روشوتونو د مظلومو شهيدانو وينې نه خرڅولې يو يتيم يې د هغه د پلار قاتل ته نه سپارلى د يوه مظلوم شهيد ښځه په جبري نكاح نه بندي كېدلى، يوه عفيفه پيغله د دښمن په لاس نه خرڅېدلى او د غلو پرده دارى نه كېدلى غل نه كوټوال كېدلى هغه كارونه چه غله كوى حاكمانو نه كولى او حكومت د ملت په نظر كښې ظالم د ظالمانو ملگري د غلو حامى د رشوت خورو طرفدار نه واى معرفى شوى غلو د غومره قوت نشو موندلى او رعييت هېڅكله د غلو لښكر كېده نه مگر مونږ په رڼا ورځ وليده چه غله راغله سيدان، حضرتان، ملايان يې ملگري و، رعييت او ولس يې شاته ولاړ و او مسلمانانو په مساجدو كښې ورته دعا گانې كولى. دوى ډېر ژر كاميا به شوه امامانو او خطيبانو د دوى په نامه خطبې ولوستلې، د دوى سكه په وطن كښې رايجه شوه او د مملكت كار داران د دوى له وېرې د يوه او بل په كور كښې د غلو په شان پټ شوه. دغه وضعيت تر يوه وخته دوام وكړ او په آخره كښې د لوى خداى په اراده د اعليحضرت شهيد په قيادت او د ملت په وروستى فكر او فداكارۍ غله له سلطنتي قصره ووتل او داړه مار مغلوب شوه مگر دا بايد ووايو چه غله اوس هم بيخي نه دي ورك او زمونږ په

مملکتی دواړو کښې په بله جامه او بل رنگ کښې کار کوي چه زمونږ پوليسان پې نشي نيولی بلکه پوليسان پې له امر او حکم لاندی دي. هر څوک دغه غله نه پېژني ځکه چه شکل و قیافه پې بل راز ده او نوم پې هم بدل کړیدی په یوه ځای کښې ورته خلق علاقدار وائي په بل ځای کښې ورته مامور صاحب یا حاکم صاحب ویل کېږي او په ځینو مقامونو کښې پې له دی نه هم لوړ القاب پیدا کړيدي. دا عادت دی چه که سړی له یوه ظرف او لوبښی نه د خاورو تیل خالی کړی او ټول ونینوی بوی پې تر ډېره وخته نه ځي او چه هر وخت یو اور لگیت څوک ولگوي او ورنږدې پې کړي سمدلاسه اور اخلی او سړی پوهېږي چه یو څه تېل لا پاته و چه مونږ نشو لیدلی او زمونږ په نظر کښې هېڅ نه معلومېده غله هم زمونږ له نظره پټ دي او د غلو دا عادت دی چه ځان پټ ساتي او په پټه کار کوي.

مونږ باید دا غله وپېژنو او کشف پې کړو. ما له ډېر پخوا وخته تر دې وخته پورې د غلو تعقیب کړیدی او د دوی لارې مې څارلي دي که دوی په بیوک کښې سپاره وي یا په شورلیټ کښې زه پې پېژنم که په ډېره لوړه چوکۍ کښې هم رانه نه غلطېږي که پیر شي او که فقیر شي زه غل پېژنم او پوهېږم چه دا څوک دی او څه کوي؟ مونږ باید غله وړک کړو او چا ته د غلا موقع ورنکړو که یو غل ډېر معتبر وي او لوړ مقام پې اشغال کړی وي باید غل ورته ووايو او د مملکت دښمن پې وېولو.

زمونږ په وطن کښې غله والیان شوه جرنیلان شوه وزیران شوه بلکه تاج و تخت ته ورسېدل مگر مونږ هغوی غله گڼل او مجادله مو ورسره کوله. دا مجادله باید اوس هم پرې نږدو او دوام ورکړو ځکه چه غله بیخي وړک نه دي او ډېرې چوکۍ پې اوس هم نیولي دي.

مونږ باید پدې پوه شو چه غله هم لکه د سینما اکتران په ډېرو رنگونو کښې ځان ښکاره کوي او په هره طبقه کښې موجود دي. ځینې کسان شته چه خلق پې د دې دپاره په لمانځه کښې دمخه کوي چه په وروسته صف کښې د خلقو پښې پټوي نو دغسی پیشوا امام نه وي بلکه غل وي او ضرورت وړاندی کړی وي. یو وخت څو تنه غله کوم ځای ته ولاړه او څو اسونه پې له یوه کلي نه په غلا را وایستل دوی چه له کلي نه بیدیا ته را ووتل په کلي کښې نغاړه وشوه چه د غلو تعقیب وکړی او اسونه را وگرزوي، غله پوه شوه چه په دوی پسې چیغه را اوزي او دوی ترېنه نشي خلاصېدلی ځکه چه هغوی د اسونو په سپرلی او ځغلولو کښې ډېر مهارت لري او دوی لاندې کوي د غلو مشر چه یو سپین ږیری سړی و او د غلا په فن کښې استاذ و له خپل اس څخه ښکته شو او ملکرو ته پې وویل: تاسې اسونه په دغه بیابان کښې لمر خاته خواته ولئ او ډېر گړندی ځی زه به دلته ستاسو د نجات دپاره پاته شم هغوی دا خبره ومنله او په هماغه خوا روان شوه د غلو مشر جای نماز او سپین څادر چه د ضرورت دپاره پې له ځانه سره پټ ساتل را واېستل جای نماز پې د زیارت پخوا کښې لارې ته نږدې وغور او سپین څادر پې په سر واچاوه تر څو چه د کلي چیغه را رسېدله ده څو رکعاته نقل هم کړی و او د غلو د نجات دعا پې کوله د کلي خلقو چه د زیارت له څنګه سپین ږیری زاهد او عابد په مسئله باندې ناست ولید چه دواړه لاسونه پې د خدای دربار ته نیولی او دعا کوی له ده نه پې په ډېر احترام تپوس وکړ

چه غله کومسی لاره سپین ږیری شیخ په خوله هېڅ ونه ویل او په لاس یې لمر پېواته خواته اشاره وکړه هر کله چه د دغسی خلقو په اشاره خلق درومی او ډېر ډېر کارونه کوی هغوی هم د ده ومنله او په هماغه لورې روان شوه. دی پوه شه چه غلو ته مې نجات ورکړ او خلق مې گمراه کړه نو خپل جای نماز یې وځانډه او په غلو پسې روان شو. وگورئ کله غل زاهد کېږي هم او په دغه ډول غلا کوي مونږ باید غل او شیخ وپېژنو او په هر چا تېر نه اوزو.

دغه تحویلداران چه په دواړو کښې گورئ په دوی کښې هم داسې غله شته چه د بیت المال سته باسي او په کال کښې په زر هاؤ روپۍ غرقوی له دوی سره هم ډېر ماموران مدیران او لوی لوی خلق په غلا کښې شریک وي او ډېر ډېر کارونه کوي. زما یوه ملگری حکایت کاوه چه څو کاله پخواه زه او یو بل سړی چه دواړه له یوې کورنۍ ودونه کړي و یو ځای رسمی دواړو ته راغلو ما څو کاله تعلیم کړی و او کتابونه مې لوستي و زه کاتب شوم او هغه د دې لامله چه بې تعلیمه و تحویلدار مقرر شو زه پدې څو کالو کښې مدیریت ته ورسېدم او هغه اوس هم تحویلدار دی مگر په کلي کور کښې د هغه اعتبار له ما نه ډېر زیات دی او زما مدیریت څوک په دوه توته نه اخلي ما پخپل حیات او خپل کور کښې هېڅ بهبود حاصل نکړای شو او تحویلدار ډېرې زمکې واخستلې او لورې بنکلي یې جوړې کړې هغه علا وه په نورو شيانو درې ودونه نور هم وکړه او اوس یې څلور ښځې په کاله کښې ناستې دي د ده یوه ښځه زما ښینه ده او زما کوچنیان کله کله د خپلې ترور د لیدو دپاره تحویلدار کره ورځي چه بېرته راشي تر څو ورځو د هغه د کاله قصې نه تمامېږي، یو بې د رادیو صفتونه کوي بل وایي په کور کښې یې ډېرې ښې قالینې اوارې دي او په میزونو او رفونو باندې یې ډېر ښایسته لوبې ایښي دي. دا صفتونه چه تمام شي بیا نو له ما نه خواهش کوي چه مونږ ته هماغسې رادیو واخله او هماغه شان کالي راته جوړ کړه.

زما د ځوی زړه هم دا غواړی چه د تحویلدار د ځوی په شان دریشي ولري او هماغه شان بوټونه په پښو کړی. د هلکانو مور خو هېڅکله خپلې خور کره نه ورځي او که هغه هر څومره جوابونه راولېږي دا یې په یوه بهانه ردوي او جواب ورکوي، داسې نه چه زه یې منع کوم او هلته یې نه پرېږدم بلکه څو ځله ما هم ویلي دي چه زه ولاړه شه! خور دې خوابدې کېږي او کله کوي مگر هغه زما هم نه مني او یوه پلمه برابرې چه ما قانع کاندې. که څه هم دا ما ته نه وایي مگر زه پوهېږم چه دا ولی نه ځي او څه شی د خپلې خور له کاله نه ایساره کړېدی؟ دا که څه هم د یوه مدیر ښځه ده مگر جامې یې د تحویلدار ښځو غوندې نه دي او هغه گانې چه هغوی یې لري دا یې نلري نو که هلته ولاړه شي او د هغوی هستي او خپله نیستي وگوري سترگې یې نه غړېږي او دغه وضعیت نشي لیدلی. په یوه اداره کښې چه دغسې تحویلدار موجود وي هلته ارو مرو د شعبو امران هم ډېرې گټې لري او ډېر کسان د تحویلدار په غلا کښې شریک وي او دغه شان مدیران په دواړو کښې ډېر لږ وي.

کومې غلا ګانې چه په دوايرو کښې د قلم خاوندان او ميرزاين کولې شي هغه په بل ځای کښې نشي کېدلی که تاسې په دوايرو کښې لږ غوندې بلد شئ او د دوی له کارونو خبر شئ ډېر تعجب به وکړئ.

هغه کال په يوه تفتيش کښې معلومه شوه چه يوه لوی سړي يوازي د حيواناتو له اذوقې نه سل خرواره بوس او څو خرواره اربشې خورلي وې. دا غلا که څه هم په تول ډېره درنه ده مګر د معنی په لحاظ ډېره سپکه غلا ده او سړی افسوس کوي چه مشران او لوی خلق د بوسو او اربشو په غلا هم نه شرمېږي. دې خلقو په غلا کښې ډېر مهارت پيدا کړیدی او په هر شي کښې غلا کوي دوی اوس په خاره زمکه کښې هم ځانونه مړولی شي او له هېڅ نه ډېر څه بودوي.

يوه چا قصه کوله چه زما مزدور کله چه له بازاره د يوه غيران سودا راوړي نو يو غيران او پنځه ويشت پوله پکښې ځينې وختونه دی وڅوري دا خبره هر چا ته له حقيقته لږ غوندې لري ښکاره شوه او په ظرافت يې محموله کړه هغه وويل زه رښتيا وایم ټوکه نه کوم ما يو ځل دی بازار ته په سودا پسې ولېږه بېرته تش راغی چه پيسې رانه ورکې شوې بل غيران می ورکړ په هغه کښې يې هم پنځه ويشت پوله پټ کړه او پوره سودائی رانورته زمونږ يوه ملګری وويل دا ستا مزدور خو د حسن له مزدوره هم په غلا کښې زيات مهارت لري. ملګري ټول متوجه شوه چه د حسن مزدور به لا څنګه وي؟ هغه وويل حسن نومانند يو سړی و د هغه يو غل مزدور په برخه شو چه په هره سودا کښې به يې څو پيسې پټولې، يوه ورځ حسن درې غيرانه ورکړه چه ده ته په بازار کښې يو مهر جوړ کړي د مهرنو قيمت معلوم و چه په يوه توری (حرف) يو غيران مهر جوړوونکی اخلی او هېڅ زيات و کم پکښې نه وې. د حسن نوم درې توری و او درې غيرانه کېده مزدور چه مهر کن ته ورغی ورته يې وويل زما نوم خس دی ما ته يو مهر جوړ کړه او دغه يوه روپۍ خپله اجوره واخله مهر کن چه (حسن) وليکه د (ح) په توری باندې يې ټکی اېښوده چه (حسن) شی مزدور ورباندې غږ کړ چه دا ټکی د (س) په لمنه کښې کېږده او هلته يې مه ږده مهر کن ورته وويل له دېنه خو درې تورې جوړېږې او اجوره يې درې غيرانه کېږې مزدور ورسره جګړه شروع کړه چه زما درباندي يو ټکی حق دی په هر ځای کښې چه زه وایم هماغلته يې کېږده مهر کن په سوال و جواب له خپل کاره واوت او نور تاوان يې هم کېده نو له ناکامه له يوه غيرانه تېر شو او مهربې په يوه روپۍ ورکړ مزدور چه خپل بادار ته مهر راوړ د هغه دا يقين و چه پدی سودا کښې يې هېڅ نه دی پټ کړی او د غلا دپاره هېڅ امکان نه و موجود مګر هغه خپل کار کړی و او د خپل فن له مهارت نه يې استفاده کړی وه. زمونږ ځينې مامورين او کارداران چه په تور و سپين پوهېږي او له تورو سره کار لري د غلا دغه راز چلونه او چمونه ورته ډېر ښه معلوم دي او په داسې ځای کښې چه غلا هېڅ ممکنه نه ده غلا کولی شي او د غلا دپاره لاره برابر وي.

پای

خه ڪورم او خه اورم

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library